

החלטת אכיפה חשבונאית 24-12

נושא ההחלטה:

הכרה בנכס בגין עלויות לקיום חוזה

תאריך החלטה:

אוקטובר 2024

סוג ותאריך הדיווח:

דוחות כספיים ליום 30 ביוני 2024

תיאור המסכת העובדתית והטיפול החשבונאי שיושם:

החברה פועלת בתחום תיווך אשראי באמצעות פלטפורמת אינטרנט לצורך תיווך בין מלווים ללווים וגובה עמלה בעבור שירותי תיווך ההלוואות. כחלק מפעילותה השוטפת, מתווכת החברה, באמצעות הפלטפורמה, מסגרות אשראי לקבוצות רכישה, וזאת רק לאחר השלמת הליך חיתום שבסיומו, ובהינתן שקבוצת הרכישה עומדת בסטנדרטים שנקבעו על ידי החברה, נחתם חוזה עם קבוצת הרכישה. בגין הליך החיתום לחברה נוצרות עלויות ובעיקר עלויות עובדים והמחלקה המשפטית ("עלויות הליך החיתום").

בהתאם לחוזה עם קבוצות הרכישה החברה גובה עמלה מראש בגין חלקה בהסכם כאשר, ובהתאם למצוין בחוזה, אם החברה לא תהא מסוגלת להעמיד את האשראי במועד בקשת המשיכה, החברה תשיב את העמלה היחסית בגין הסכום שטרם הועמד.

בעקבות דיונים עם סגל הרשות כמפורט בהחלטת אכיפה חשבונאית 24-11 החברה מכירה בהכנסה בגין עמלות אלו בקו ישר לאורך תקופת מסגרת האשראי.

פלטפורמת האינטרנט בה משתמשת החברה הינה בבעלות חברה הנשלטת ע"י חברה אחות של החברה ("החברה הקשורה"). מכוח הסכם שירותים שנחתם בין החברה והחברה הקשורה, לחברה ניתן רישיון שימוש בפלטפורמה שהינו רישיון בלעדי להפעלת הפלטפורמה בישראל ובנוסף החברה מקבלת שירותים נוספים מהחברה הקשורה לשם הפעלת הפלטפורמה.

בהתאם לתנאי הסכם השירותים, בשלוש השנים הראשונות החברה תהא פטורה מתשלום עבור רכיב הרישיון וזאת על רקע העובדה שהחברה נדרשת לשימוש בכוח אדם לשם תמיכה בתהליכים שוטפים שהפלטפורמה טרם תומכת בהם באופן אוטומטי. אם כן, בשלוש השנים הראשונות החברה נדרשת לשלם רק על השירותים הנוספים שהיא מקבלת מהחברה הקשורה ("עלויות השימוש בפלטפורמה").

בהתאם למתואר בדוחות החברה, שירותים אלו כוללים שירותי פיתוח, תמיכה ותחזוקה, שירותי ניהול סיכונים שירותי ייעוץ בתחום הרגולציה ושירותי אחסון ובעיקר את העלויות הבאות:

1. עלויות IT - תשלומים חודשיים המשולמים עבור שירותים, ספקי IT ועובדים.

2. **עלויות פיתוח ותחזוקה** - בעיקר תחזוקה שוטפת על גבי הפלטפורמה כולל שדרוג גרסאות ותיקון באגים.

3. **ניהול סיכונים** - עלויות המיוחסות לצרכים תפעוליים ולדרישות רגולטוריות שעל החברה לעמוד בהן.

סעיף 95 לתקן דיווח כספי בינלאומי 15: הכנסות מחוזים עם לקוחות ("IFRS 15" או "התקן") קובע:

"אם העלויות שהתהוו בקיום חוזה עם לקוח אינן בתחולה של תקן אחר (לדוגמה, תקן חשבונאות בינלאומי 2 מלאי, תקן חשבונאות בינלאומי 16 רכוש קבוע או תקן חשבונאות בינלאומי 38 נכסים בלתי מוחשיים), ישות תכיר נכס מהעלויות שהתהוו לקיום חוזה רק אם עלויות אלה מקיימות את כל הקריטריונים הבאים:

- (א) העלויות מתייחסות במישרין לחוזה, או לחוזה צפוי, שהישות יכולה לזהות באופן ספציפי (לדוגמה, עלויות המתייחסות לשירותים שיסופקו בהתאם לחידוש חוזה קיים או עלויות של עיצוב נכס שיועבר בהתאם לחוזה ספציפי שטרם אושר);
- (ב) העלויות מייצרות או משפרות את המשאבים של הישות שישמשו לקיום (או להמשך קיום) מחויבויות ביצוע בעתיד; וכן
- (ג) חזוי (expected) שהעלויות יושבו."

החברה טיפלה בעלויות הליך החיתום ובעלויות השימוש בפלטפורמה כעלויות לקיום חוזה בהתבסס על הוראות הסעיף לעיל. בהתאם, החברה היוונה את העלויות לנכס שהופחת בקצב ההכרה בהכנסה לאורך חיי החוזה.

להלן יתוארו הסוגיות החשבונאיות העיקריות ועמדת סגל הרשות ביחס לכל אחת מעלויות.

עלויות השימוש בפלטפורמה:

ביחס לעלויות אלו עלו שתי שאלות מרכזיות:

1. תחולת תקן חשבונאות בינלאומי 38: נכסים בלתי מוחשיים ("IAS 38") – בהתאם לרישא של סעיף 95 לתקן, לפני בחינת העמידה בשלושת הקריטריונים המוצגים בסיפא של הסעיף, החברה נדרשת לבחון האם העלויות שהתהוו הן בתחולת הוראות תקנים אחרים. אם אכן הן בתחולת תקן אחר ובהתאם להוראות התקן הספציפי לא ניתן להכיר בנכס אזי לא יוכר נכס גם בהתאם להוראות IFRS 15 ועל החברה להכיר בעלויות כהוצאה בעת התהוותן. עיקרון זה קיבל ביטוי בין היתר בעדכון ה-IFRIC ממרץ 2020 שעסק בעלויות להכשרת עובדים אשר בתחולת IAS 38¹ על כן, ביחס לעלויות השימוש בפלטפורמה עולה השאלה האם הוראות IAS 38 חלות לגביהן?

2. עלויות המיוחסות במישרין לחוזה עם לקוח – גם תחת ההנחה כי אותן עלויות בגין הפלטפורמה אינן בתחולת IAS 38, עולה שאלה ביחס לניתוח קיומו של הקריטריון הראשון להכרה בנכס

¹ קישור לעדכון ה-IFRIC - מרץ 2020

לקיום חוזה כאמור בסעיף 95(א) – האם מדובר בעלויות המתייחסות במישרין לחוזה, או לחוזה צפוי, שהישות יכולה לזהות באופן ספציפי?

עמדת החברה:

1. עמדת החברה היא שעלויות השימוש אינן בתחולת IAS 38 היות ולא נוצר בספרי החברה נכס בלתי מוחשי כתוצאה מההסכם עם החברה הקשורה. לצורך ביסוס טענותיה, הציגה החברה את עדכון ה-IFRIC אשר דן במקרה של 'Configuration or Customisation Costs in a Cloud Computing Arrangement'.² בהתאם לאופן שהחברה רואה את המקרה שבעדכון ה-IFRIC, עסקאות שבהן החברה כלקוח מקבלת שליטה על תוכנה הינן בתחולת IAS 38 ויש להכיר בגינן בנכס בלתי מוחשי, ואילו עסקאות בהן החברה כלקוח רוכשת את הזכות לקבל גישה לתוכנה של ספק במהלך תקופת החוזה, כאשר הספק נשאר הבעלים החוקי של הקניין הרוחני הם חוזים לקבלת שירותים אשר אינם בתחולת IAS 38, ויש לבחון את הוראות IFRS 15 ביחס להכרה בנכס בגין עלויות אלה. לטענת החברה, במקרה דנן, עלויות הפלטפורמה הן עבור שירותים הניתנים לחברה מהחברה הקשורה, אשר נשאת לכל אורך התקופה הבעלים של הקניין הרוחני, ולכן מדובר בחוזה לקבלת שירותים שאינו בתחולת IAS 38. בנוסף ציינה החברה כי במידה ותעלה טענה כי שירותי הקונפיגורציה וההתאמה שקיבלה החברה מהחברה הקשורה במהלך השנים הם מובחנים משירותי הגישה לפלטפורמה, הרי ששירותים אלה לא מהווים פיתוח או התאמה משמעותית עבור החברה.
2. לעמדת החברה, ראשית, ניתן לבצע הקצאת עלויות למספר חוזים וזאת בהתבסס על הוראות סעיף 97(ג) לתקן. שנית, ניתן להתבסס על אנלוגיה להוראות תקן חשבונאות בינלאומי 2: מלאי ("IAS 2"), המתייחס לעלויות שיש להוון למלאי. טענה זו מתבססת על פרשנות שנמצאה בספרות המקצועית, אשר מתייחסת לכך שהעלויות לקיום חוזה הניתנות להיוון תחת IFRS 15, דומות לעלויות שעשויות להיות רלוונטיות להיוון תחת IAS 2 עבור חוזה למכירת סחורות. בהתאמה, הציגה החברה את סעיף 12 ל-IAS 2 אשר מתייחס במסגרת העלויות שיש להוון לעלות המלאי גם לעלות ניהול אדמיניסטרטיבי של מפעל. כאשר לטענת החברה, באופן דומה למפעל ייצור, החברה משלמת עבור פלטפורמה חיונית להספקת השירותים ללואים ועל הפלטפורמה לפעול ללא הרף על מנת לספק גישה רציפה למימון קבוצות הרכישה. שלישית, בהמשך לטיעון הראשון ביחס להוראות סעיף 97(ג) לתקן, החברה מצאה תימוכין בספרות המקצועית לכך שניתן ליישם את גישת הפורטפוליו גם ביחס להקצאת עלויות לקיום חוזה למספר חוזים עם לקוחות. גישה זו לקוחה למעשה מסעיף 4 לתקן אשר מאפשר כהקלה מעשית ליישם את הוראות התקן ביחס לתיק של חוזים עם מאפיינים דומים וזאת בתנאי שהישות צופה באופן סביר שההשפעה על הדוחות הכספיים של יישום התקן לתיק לא תהיה שונה באופן מהותי מיישום התקן לחוזים היחידים הכלולים בתיק.

² קישור לעדכון ה-IFRIC - מרץ 2021

החלטת סגל הרשות:

סגל הרשות קבע כי עלויות השימוש בפלטפורמה אינן כשירות להכרה כעלויות לקיום חוזה. לעמדת סגל הרשות, עלויות אלו הינן בתחולת IAS 38 ועל כן הן מוכרות מהוראות סעיף 95 לתקן. כמו כן, סגל הרשות סבור, כי גם אם עלויות אלו היו בתחולת IAS 38 הרי שככל הנראה לא היה ניתן לראות בהן כעלויות המתייחסות במישרין לחוזה, או לחוזה צפוי, שהישות יכולה לזהות באופן ספציפי ועל כן הן לא היו עונות לקריטריונים שנקבעו בקביעת עלויות לקיום חוזה.

הבסיס להחלטה:

1. תחולת IAS 38

סעיפים 9 ו-10 ל-IAS 38 קובעים:

9. לעיתים קרובות ישויות מוציאות משאבים, או מתהוות להן התחייבויות, בעת הרכישה, הפיתוח, התחזוקה או ההרחבה של משאבים בלתי מוחשיים כגון ידע מדעי או טכני, עיצוב ויישום של תהליכים חדשים או מערכות חדשות, רישיונות, קניין רוחני, הכרת שוק וסימנים מסחריים (כולל, שמות מותגים וזכויות הוצאה לאור)...

10. לא כל הפריטים המתוארים בסעיף 9 מקיימים את ההגדרה של נכס בלתי מוחשי, כלומר יכולת זיהוי, שליטה על משאב וקיומן של הטבות כלכליות עתידיות. **אם פריט בתחולת תקן זה אינו מקיים את ההגדרה של נכס בלתי מוחשי, יציאה (expenditure) לרכישתו או לייצורו בישות מוכרת כהוצאה כאשר היא מתהווה...**

[ההדגשות אינן במקור]

במקרה דנן ובהתאם למוצג ברקע העובדתי ובמכתבי החברה, החברה משלמת לחברה הקשורה בעיקר עבור עלויות IT אשר כוללות תשלומים חודשיים המשולמים עבור שרתים, ספקי IT ועובדים העוסקים בתפעול ובתחזוקה של הפלטפורמה. כמו כן, בהתאם לנימוקי החברה בדיונים שהתקיימו עמה, החברה מקבלת רישיון שימוש בפלטפורמה מהחברה הקשורה ובעבור רישיון השימוש החברה אינה משלמת בשנים הראשונות לפעילותה. כהסבר לכך ציינה החברה, כי בשנים הראשונות, החברה היא למעשה שותפה בעיצוב הפלטפורמה ("design partner") היות והמערכת הינה בשלבים של "למידה" ואינה פועלת עדיין באופן רצוי ומספק מבחינה טכנולוגית, דבר אשר מצדיק תשלום מופחת בעבור הרישיון. עם זאת, החברה נדרשת לשלם בגין שירותי הפיתוח, תמיכה ותחזוקה, שירותי ניהול סיכונים, שירותי ייעוץ בתחום הרגולציה ושירותי אחסון הפלטפורמה וזאת בהתאם למנגנון cost+ שנגזר מהעלויות המוקצות לכך בחברה הקשורה.

בהתאם לאמור לעיל, לעמדת סגל הרשות, עלויות אלו אשר בגינן החברה נדרשת לשלם בפועל בהתאם להסכם עם החברה הקשורה, הינן בתחולת IAS 38 ומוכרות כהוצאה בעת התהוותן. לעמדת הסגל חלים במקרה זה הוראות סעיף 68 ל-IAS 38, אשר קובע:

"יציאה בגין פריט בלתי מוחשי תוכר כהוצאה בעת התהוותה, אלא אם:

(א) היא מהווה חלק מהעלות של נכס בלתי מוחשי המקיים את הקריטריונים להכרה

(ראה סעיפים 18-67); או

(ב) הפריט נרכש בצירוף עסקים ולא ניתן להכיר בו כנכס בלתי מוחשי. אם זה המקרה, פריט זה מהווה חלק מהסכום שמוכר כמוניטין במועד הרכישה (ראה תקן דיווח כספי בינלאומי 3 צירופי עסקים).

[ההדגשה אינה במקור]

בהתאם לאמור בסעיף לעיל, יש לראות בהוצאות בגין התשלום לחברה האחות עבור השירותים הקשורים לפלטפורמה ואשר אינן עולות לכדי נכס בלתי מוחשי, כיציאות בגין פריט בלתי מוחשי (רישיון השימוש בתוכנה). בהתאמה, יש להחיל את הוראות IAS 38 עליהן והן יוכרו כהוצאה במועד התהוותן. לעמדת סגל הרשות, אותה הוראה נדרשת ליישום גם במקרה הנדון ביחס לעלויות השימוש בפלטפורמה, ולכן לא ניתן להכיר בנכס לקיום חוזה בגין אותן עלויות בהתאם ל-IFRS 15.

2. עלויות המימון במישרין לחוזה עם לקוח

למעלה מן הצורך, בחן הסגל האם ניתן לקבוע כי הקריטריון שנקבע בסעיף 95(א) לתקן מתקיים. קרי, האם אכן ניתן לומר כי מדובר בעלויות המתייחסות במישרין לחוזה, או לחוזה צפוי, שהחברה יכולה לזהות באופן ספציפי.

החברה פועלת בתחום תיווך האשראי באמצעות הפלטפורמה. התיווך שמבצעת החברה הינו מתן אשראי הניתן באמצעות הפלטפורמה שמחברת בין משקיעים בפלטפורמה לבין מבקשי אשראי הזקוקים לאשראי. במסגרת פעילות הפלטפורמה מבוצעות (עבור המשתמשים בפלטפורמה, הן המלווים והן הלווים) מגוון רחב של פעולות הנלוות לתיווך האשראי, כגון: חיתום ודירוג האשראי, גביית הלוואות באופן שוטף, ניהול תיק אשראי בעבור המלווים (פיזור וניהול סיכון) ועוד. כאמור לעיל, סעיף 95 לתקן קובע תנאי הכרחי לצורך הכרה בנכס מעלויות שהתהוו לקיום חוזה והוא שמדובר בעלויות אשר מתייחסות במישרין לחוזה, או לחוזה צפוי. מנוסח הסעיף עולה כי מדובר בעלות אשר צריכה להיות מזוהה באופן ברור עם החוזה הצפוי, כאשר אם הזיהוי אינו מתקיים הרי שמדובר בעלות שהיא חלק מהעלויות שהן כלליות במהותן. ביחס לעלויות אלו, סעיף 98(א) לתקן קובע:

“ישות תכיר בעלויות הבאות כהוצאות בעת התהוותן:

עלויות כלליות ומנהלתיות (אלא אם כן ניתן באופן מפורש לחייב את הלקוח בעלויות אלה

בהתאם לחוזה, ובמקרה כזה ישות תעריך עלויות אלה בהתאם לסעיף 97)...”

כאמור לעיל, לעמדת הסגל עלויות השימוש בפלטפורמה אינן בתחולת התקן ולפיכך הסגל לא נדרש להכריע ולמצות את הדיון עם החברה בנוגע להתקיימות התנאי בסעיף 95(א). עם זאת, הסגל הבהיר לחברה, כי לו היה נדרש למצות את הנושא, נראה כי גם מטעם זה לא היה יכול לקבל את עמדת החברה, שכן נראה כי עלויות הפלטפורמה הן עלויות כלליות כמשמען בסעיף 98(א) לתקן ואינן עונות לדרישות סעיף 95(א).

ביחס לטענת החברה לפיה ניתן להתבסס על אנלוגיה להוראות IAS 2, סגל הרשות סבור, כי אמנם קיימים עקרונות דומים בין התקנים ביחס לעלויות הניתנות להיוון, אך האנלוגיה אינה מלאה. סעיף 14 ל-2 IAS מתייחס למצבים שבהם בתהליך הייצור מייצרת החברה יותר ממוצר אחד בו-

זמנית וקובע, כי כאשר לא ניתן לזהות בנפרד את עלויות ההמרה של כל אחד מהמוצרים, הן מוקצות בין המוצרים על בסיס סביר ועקבי. מנגד, ב-IFRS 15 אין סעיף דומה ביחס לעלויות חוזה ואף מובהר בכל הסעיפים הרלוונטיים, כי העלויות צריכות להיות מיוחסות במישרין לחוזה. מכאן, ברור כי כאשר מדובר בעלויות המיוחסות לכלל פעילותה של החברה – לשימוש, תפעול ותחזוקה של פלטפורמה המשמשת מגוון רחב של חוזים ולקוחות בתחום הפעילות, לרבות התקשרויות עם מלווים בהן הפלטפורמה משמשת לניהול כספי השקעה ולרבות התקשרויות עם לוויים לתיווך אשראי בנקודת זמן (כלומר, הסכמי ההלוואה שאינם הסכמי מסגרת אשראי) קשה יהיה לקבל את הטענה כי אלו עלויות "המתייחסות במישרין" (כלשון התקן) לחוזי קבוצות הרכישה.

לפיכך, מנוסח הסעיף בתקן ובהתבסס בין היתר גם על הדוגמאות הקיימות בספרות המקצועית, בכדי לקיים את הקריטריון של התקן, יש להציג ייחוס ישיר בין ההוצאה לחוזה עם הלקוח. במקרה דנן, עלות המשולמת בגין שימוש בפלטפורמה אשר משמשת את כלל פעילותה של החברה – הן מול הלקוחות מקבלי האשראי והן מול הלקוחות המשקיעים באמצעות הפלטפורמה, קשה לטעון לגביה כי היא מקיימת את התנאי להכרה בנכס כעלות לקיום חוזה.

כמו כן, לעניין יישום ההקלה הפרקטית לפי סעיף 4 לתקן (גישת הפורטפוליו) יובהר, כי החברה לא הסבירה כיצד גישה זו אפשרית בשים לב לאמור לעיל, כי עלויות הפלטפורמה מיוחסות למעשה לכל החוזים של החברה (הן מול מלווים, הן מול לוויים רגילים והן מול קבוצות רכישה). על כן, לא ברור כיצד ניתן לתמוך טענה כי מדובר בחוזים עם מאפיינים דומים וכן לא ברור כיצד ניתן לטעון כי ההשפעה על הדוחות הכספיים של יישום תקן זה לפורטפוליו החוזים לא תהיה שונה באופן מהותי מיישום תקן זה לחוזים היחידים.

עלויות הליך החיתום

ביחס לעלויות אלו עלו שתי שאלות מרכזיות:

1. בהוראות התקן העוסקות בטיפול החשבונאי בעלויות הקשורות לחוזה, קיימת הבחנה בין עלויות לקיום חוזה (בהן עוסק סעיף 95 שצוטט לעיל) לבין עלויות להשגת חוזה. בנוגע לעלויות להשגת חוזה קובע סעיף 93 לתקן: **"עלויות להשגת חוזה שהיו מתהוות ללא קשר אם החוזה הושג יוכרו כהוצאה בעת התהוותן, אלא אם כן ניתן לחייב את הלקוח בגין עלויות אלה באופן מפורש ללא קשר אם החוזה הושג"** [ההדגשה אינה במקור]. אין חולק על כך שעלויות החיתום היו מתהוות ללא קשר לשאלה אם החוזה היה נחתם ולכן נשאלת השאלה האם לא מדובר בעלויות להשגת חוזה שיש להכיר בהן כהוצאה בעת התהוותן?
2. כפי שצוטט לעיל מסעיף 95 לתקן, קריטריון נוסף אשר הכרחי שיתקיים על מנת להכיר בנכס בגין עלויות לקיום חוזה הוא שמדובר בעלויות אשר מייצרות או משפרות את המשאבים של החברה שישמשו לקיום (או להמשך קיום) מחויבויות ביצוע בעתיד (סעיף 95(ב)). בהקשר זה עולה השאלה, האם אכן ניתן לקבוע כי פעולות המחלקה המשפטית והחיתום מקיימות את התנאי בהתאם לסעיף 95(ב)?

עמדת החברה:

1. עמדת החברה היא כי עלויות הליך החיתום הן עלויות לקיום חוזה. לעמדת החברה, עלויות אשר התהוו בגין חוזה צפוי, עשויות להיות עלויות להשגת חוזה או עלויות לקיום חוזה, כאשר בניגוד לעלויות לקיום חוזה, העלויות להשגת החוזה אינן מקדמות את פעולות הישות לקיום המחויבויות שהובטחו ללקוח בחוזה. עוד ציינה החברה כי העלויות שמתהוות לה בגין הפעולות שהיא מבצעת בסמוך לחתימת החוזה, כאשר צפוי שהחוזה יושג, דומות במהותן לעלויות בגין פעולות הקמה/התאמה (set-up cost). עלויות אלו על אף שמבוצעות גם הן בתחילת החוזה אינן מהוות עלויות להשגת חוזה ועשויות להיכלל במסגרת עלויות לקיום חוזה בהתאם לסעיף 95 לתקן.
2. ביחס לסעיף 95(ב) לתקן החברה ציינה כי מדובר בעלויות שישמשו את קיומה של מחויבות הביצוע בעתיד, שכן הליך החיתום הוא הליך הכרחי ובלתי נפרד משירות התיווך שמעניקה החברה ללקוחותיה, וכן מדובר בהליך הנדרש ע"פ חוק הפיקוח על שירותים פיננסיים (שירותים פיננסיים מוסדרים) תשע"ו-2016.

החלטת סגל הרשות:

סגל הרשות קבע כי עלויות הליך החיתום אינן כשירות להכרה כעלויות לקיום חוזה. לעמדת סגל הרשות, עלויות אלו הן עלויות להשגת חוזה שהיו מתהוות ללא קשר אם החוזה הושג ועל כן יש ליישם את הוראות סעיף 93 לתקן לפיו עלויות אלה יוכרו כהוצאה בעת התהוותן. כמו כן, סגל הרשות סבור, כי גם אם עלויות אלו לא היו עלויות להשגת חוזה הרי שככל הנראה לא היה ניתן לראות בהן כעלויות אשר מייצרות או משפרות את המשאבים של החברה שישמשו לקיום החוזה ועל כן הן לא היו עונות לקריטריונים שנקבעו בקביעת עלויות לקיום חוזה.

הבסיס להחלטה:

בהתאם לעמדת החברה המתוקנת ביחס לטיפול החשבונאי בהכרה בהכנסה, מחויבות הביצוע של החברה כלפי קבוצות הרכישה מסתכמת בהענקת זכות גישה לפלטפורמה (standing ready obligation) על פני תקופת מסגרת האשראי, ולכן יש להכיר בהכנסה בקו ישר על פני תקופת הגישה החזויה. לעמדת סגל הרשות, פעולות הליך החיתום הן במהותן פעולות שנעשות לשם השגת חוזה, שכן כאמור, מהות הפעולה היא לצורך קבלת החלטה לקבלת הלקוח לפלטפורמה וההתקשרות בחוזה עמו. כאמור לעיל, ביחס לעלויות מסוג זה יש להכיר בהוצאה בעת התהוותן (מאחר שהן מתהוות במקרה זה ללא קשר להשגת החוזה). בהקשר זה יובהר, כי ההשוואה שהחברה עושה לפעולות הקמה/התאמה (set-up) אינה מתאימה למקרה דנן, שכן מטבען, פעולות אלו נעשות רק כאשר מושג החוזה בפועל והן נדרשות לצורך קיום מחויבות הביצוע של הישות ללקוח.

כמו כן יובהר, כי עמדת סגל הרשות תואמת למתואר בדוגמא מספר 36 בדוגמאות ליישום של התקן (IE189-IE191), שם בפירוש ניתן לראות כי ההתייחסות לעלויות משפטיות בגין בדיקות נאותות היא כעלויות שמתהוות לישות לצורך השגת החוזה ובשל הסיבה שהן מתהוות ללא קשר אם החוזה הושג הן מוכרות כהוצאה בהתאם לאמור בסעיף 93 שצוטט לעיל:

IE189. An entity, a provider of consulting services, wins a competitive bid to provide consulting services to a new customer. The entity incurred the following costs to obtain the contract:

	<i>CU</i>
<i>External legal fees for due diligence</i>	<i>15,000</i>
<i>Travel costs to deliver proposal</i>	<i>25,000</i>
<i>Commissions to sales employees</i>	<i>10,000</i>
<i>Total costs incurred</i>	<u><u><i>50,000</i></u></u>

[...]

IE191. The entity observes that the external legal fees and travel costs would have been incurred regardless of whether the contract was obtained. Therefore, in accordance with paragraph 93 of IFRS 15, those costs are recognised as expenses when incurred, unless they are within the scope of another Standard, in which case, the relevant provisions of that Standard apply.

[ההדגשות אינן במקור]

לנוכח עמדה זאת, סגל הרשות לא נדרש להכריע ולמצות את השאלה אם עלויות החיתום מקיימות את דרישות סעיף 95(ב) (שכן כאמור לעמדת הסגל עלויות אלו נחשבות לעלויות להשגה חוזה ולא לעלויות לקיום חוזה אשר בהן דן סעיף 95). עם זאת, ולשם השלמת התמונה יצוין כי לעמדת סגל הרשות, קשה מאד לקבל את הטענה כי פעולות החיתום אשר מבוצעות לצורך קבלת החלטה בדבר ההתקשרות בחוזה עם הלקוח הן פעולות אשר מייצרות או משפרות משאבים של החברה שישמשו לקיום מחויבות הביצוע. למעשה, פעולות אלו, על אף שהן נדרשות על פי חוק, הן פעולות שהחברה נדרשת לבצע לפני ההתקשרות בחוזה וכדי שתוכל להחליט האם להתקשר בחוזה והן אינן מייצרות משאבים נדרשים לשם ביצוע מחויבות הביצוע, אשר כאמור, נמדדת מרגע ההתקשרות לפי משך הזמן שהלווה מקבל גישה לפלטפורמה.

תיאור התיקון:

החברה לא קיבלה את עמדת סגל הרשות בדבר אי-סבירות ההכרה בעלויות דגן כעלויות לקיום חוזה בהתאם להוראות התקן. לפיכך, סגל הרשות העלה את הנושא להחלטה במליאת הרשות ובתום הדיון שהתקיים קיבלה מליאת הרשות את עמדת הסגל והורתה לחברה להגיש מחדש את הדוחות הכספיים בהם נפלה טעות מהותית בהתאם לעמדת סגל הרשות וזאת מכוח סמכותה לפי סעיף 36(ז)(2) לחוק ניירות ערך, תשכ"ח-1968. כתוצאה מכך, החברה פרסמה דיווח מיידי ודוחות כספיים מתוקנים בהתאם להוראות הדיווח החלות במקרה של גילוי טעות מהותית בדוחות הכספיים.